

D E C U L T U .

Quem p̄fstat Ecclesia Angelis, & p̄fserit Custodibus.

M O N I T U M .

Onus fuit, & sancta praxis Ecclesie honore, & precari Angelos cum generatim, cum p̄fserit Angelos Custodes. Hoc nobis in Scripturis prescriptum, & variis in Bibliorum locis plura nobis suppeditantur exempla; qua de re integrum jam tractatum editimus in Parte tertia Bibliotheca Concionatorum, que spectat ad Panegyricas Orationes, ubi collegimus quidquid probatissimum natūrā fuisse in Concionatorib; aliisque Scriptoribus Aferitis.

Huius monitū addo merito Ecclesiam peculiarem hanc sibi curam depositare efficiendi, ut a fidelibus specialistis Cultus Angelis adhibeatur, qui sepe in Scripturis vocatae Adoratio; que tamē infinitis spatiis minor est Cultus supremo, qui Deo mihi debetur; non fecit ac ille, qui sanctis aliis adhibet, ipso potissimum intuitus, quod primi sunt Ministeri voluntatis Dei; & qui ex maior eft, quo magis illi inter sebe honore, & dignitate sibi invicem praestant. Quod autem minimum facere possimus, est hoc in re sequi sensu Ecclesie, illos videlicet in honore prosequentes; quo ipsa eos prosequitur animi gratia causa pro vigilancia, caritate, & cura, quam gerunt salutis hominum tam generali, quam singillatim.

D E C U L T U .

Quem p̄fstat Ecclesia Angelis, p̄fserit vero Custodibus.

Sicut & Invocatio Sanctorum Angelorum, aut venerationē, quam Ecclesie semper adhibuit ea beatas mentes, non repudiat primo divina legis praecepto, quo Deum unum amare, & colere jubemus. Quis enim adeo demens est, qui edicente Regi, ne se pro rege quisquam gerat, aut regio cultu, atque honore affici patiatur, continuo putet nolle Regem, nisi ut magistratus bonos deferatur? Et si enim Angelos Christiani adorare dicuntur exemplo Sanctorum veteris Testimoniū, non eam tamen illi's venerationē adhibent, quam Deo tribuant. Quod si legimus interdum Angelos recusatē, ne se homines venerantur: ex se facili intelligendum est, quod eum sibi honorem haberi nolebant, qui soli Deo debetur. Spiritus enim Sanctus, qui sit; fons Deo honor, & gloria; idem praecepit, ut honore parentes, & seniores afficeremus. Sancti præterea Viri, qui Deum unum colebant, reges tamen, ut et in divinis literis, adorabant, id est supplices venerabantur. Quod si Reges, per quos Deus Mundum gubernat tanto honore afficiuntur: Angelicis Spiritibus, quos Dei Ministris ius est volunt, & quorum opera non modo ad Ecclesias sua, sed etiam ad reliquarum rerum gubernationem uitur, quorumque operam maximis unū animis, tunc corporis periculis quotidie liberamur, etiam si se nobis in conspectu non dant, tanto maiorem honorem non habebimus, quanto beate illa Mentes dignitate regibus ipsis antecellunt? Adeo caritatem, quā nos diligunt; quā dulci pro iis Provinciis, quibus prælunt, ut ex Scriptura facile intelligitur, preces fundunt: quot etiam praefat iis, quorum sunt ipsi custodes, ne dubitandum quidem est: nostris enim preces Deo offerunt, & lacrimas. Quamobrem in Evangelio docuit Dominus, pusilio scandalizandos non est: quod Angeli eorum in Cœli semper facient Patri, qui in Cœli est. (Matth. 18.) Invocandi itaque sunt, quod & perpetuo Deum intuentur, & patrocinio saluti sibi debitum libentissime suscipiant. Extant divina Scriptura testimonia hujus invocationis. Jacob enim ab Angelo, quocum luciferatus fuerit, petit, ut sibi benedic: immo etiam cogit: se enim non dimisit illum ille proficit, nisi benedictione accepta: neque solum sibi, ut illi tribuit, quem inueniebat, sed ab eo etiam, quem minime videbat, tum cum dixit: Angelus, qui erit me de cunctis malis, benedic pueris isti. (Gen. 43.) Ex Catechismo Tridentini:

*Quo in pte. habendi
Non Angelis.
Generant Angelii omnes astillandi sunt potentissimi, & ad opem ferendam aptissimi in rebus, & occasionibus omnibus, sive in morib; sive in negotiis; atque potius illorum intercessionem querere debemus, quam vias humanas experiri. Hoc ipsum alii quoque consilium dandum est, ut confugiant ad bonus Angelos locorum, & urbium, in quibus sunt, ut omnia cedant ex voto; & qui hoc utiuntur medio ut plurimum omnia sibi benevolentie experiantur & profitentur ad opem invenientiam prodele potius oculos in Celum attollere, quam tendere manus ad terram. Ex via Cardinalis de Berulle.*

*Dico enī
sive no
strum dedi
Custodem
Angelum.
Si ex S. Hieronymi sententia certissimum excellentiam an-
marum nostrarum argumentum est, scire Deum statim ecclias creavit, demandare alicui ex Aula sua Principibus curam illius, hoc tamē non admodum mirari debemus; quandoquidem hic ordo est Sapientie Dei, in quod erit eius Magnitudo, atque Majestas, cum caelestis haec mentes tamquam Mi-
nistris suos in hoc Universorum regnum adhibeat. Sed in-
tueri hos immortales Spiritus, qui tantum nobis antecellunt ex natura sua, & haec plenitudine beatitudinis, qui perfruntur, nec non possessione ipsius Dei, qui sumnum est bonum corrum; intueri inquit creaturas has adeo nobiles, adeo perfe-*

De cultu Angelorum p̄fserit Custodum.

perfectas, & humiles destitutas esse, non solum regendis Principibus, atque Monarchis, sed novissimo cuique ex populo; & seire illos omnem adhuc curam, ac recipere hoc manus suum, tamquam ceterorum maximum, & gloriosissimum, ita ut nomine hoc defendant, & illud sibi honoris vertant. Hoc, auditores, omnes homines admirari debent, non secus ea argumentum gratitudinis fuz. Sed ad beneficium hujs Magnitudinem concipiendam, notandum est, si vobis labet in terreni Principis aula, duo esse ministeriorum genera, qui variis occupant meritoribus, quæ sunt aequæ necessaria. Alii quidem in Regis & Eboris communiportant; Regi adstant, cumque quovis comitantur: alii vero ad maxima quaque per diuinam agenda, & procuranda Altar, citronem trituntur. Hoc ipsum accidit in Aula Cœlesti, cum hoc tamē discernimur, quod haec duo officia simul inveniri possum in illisdem personis: quoniam, Evangelio teste, idem Angelus, qui nostri curam gerunt in terra, non cestis est in Cœlo coram Deo: Angelis eorum semper faciem Patri mei, qui in Cœli est. (Matth. 12.) Felicitas, qua perfruuntur, non prohibet quoniam nostris egreditibus subveniant; laudent, & benedicant Creatorem, & creaturam necessitatis invigilant: In Cœlo sunt, similem cum hominibus in terra convertantur. Hinc fit, ut beati Spiritus hi confidari possint in duabus hisce functionibus, quæ referuntur ad homines, quarum utraque exprimitur per nomen Angelorum, quod ex corum officio, non autem ex illorum natura expressum est, ut S. Augustinus ait, & quod Nuntius Legatos, Missisque significat: quod S. Bernardus feliciter paucis expressit: Ubi utique, & tuor ad nos, & nefros ad te Angelos faciunt. Puri Spiritus isti, ait illi, sunt tu si m̄, & noſtri: hoc est Nuntius sunt hominum apud te, tuique apud homines legati. Author Sermonum in omnia argumenta.

*Quinta fit
Del Provide-
nenti, qui
nobis ducet
deinde Ange-
los.*

*Rationes
quaes Angeli
reveri
debentur.*

*Qui nam ratione omnius velo: Magnus, inquit legislator. Sed lex hoc pro hominibus irrogata nunquam melius, quam ab Angelis observata fuīt. Quam rationem, & curam non habent eorum omnium quæ possidemus? videlicet virtutem nostra-
rum, meritorum, gratiarum, ac status interioris anima no-
ris? Singula rationibus nostris inferunt, bona cogitationes, bona verba, bona opera, magna, levia, publica, se-
creta; eorum causas, intentiones, quia ne unum quidem eos fallat. Orationes das operam? ne verbum quidem omi-
nit, five ore proferas, five corde: Quoniam haec omnia suam in Cœlo mercedem sunt habitura. Erogas elemosynam, minimum recens & obulū? quia inde credit thesauris tuis Pergis, ad Ecclesiam, Xanthochia, carcere, nosocomia? Omnes gressu tuo numerat, vigilias, jejuna, actus Caritatis. Hi tituli sunt quibus debetur haec hereditas. Fidelis ille tutor omnia fert in deposito. Lectioni vacas, meditationi, labore propter Deum? Horæ, & momenta diligenter ad calculos referuntur; comque adibis possessionem bonorum tuorum, rationem tibi redditurus est: ad id enim ipse inferit in rationarium singula, eaque offert Deo, ut Raphael Angelus olim Tobiae dicebat: Quando orabas cum la-
trim, & lepelas te mortuus, abscondensque per diem in domo. (Tob. 12.) Author Sermonum in omnia argumenta.*

*In lege veteri Sadducæ aliquis nonnulli Haereticū omni-
no negantur Angelos, & omnes Spiritus, ut in Actis Apo-
tolorum scriptum est. Post annos centum, Basilidiani do-
cuissent Angelos ab Angelis, non secus ac ab hominibus
homines natūrā per naturalem propagationem. In lege nova
Terullianus contra Marcionem disputans tribuebat illis so-
lidam humanorum corporum substantiam; Origenes Platō-
nem fecutus corpores esse arbitrabatur; Faustus Manichæus
sibi angebatur exercitus Spirituum innumerabilium, quos ex
Dei substantia genitos asserbat; & Proclus Philoponus
docebat inferiores Angelos filios esse Superiorum. Hos om-
nes errores damnavit, & proscriptis Ecclesiis per ideam, &
definitionem, quam nobis adstrinxit horum beatorum spiri-
tuum: videlicet Deum in ipso facultorū primordio ex ni-
hil exūfisse omnia creata, non corpoream tantum, verum etiam spiritualitatem; videlicet infinitam Angelorum multitudinem, qui jugiter permaneant coram throno divinae Majestatis, intiri tamquam Ministri in illius voluntatibus exequen-
dis. Hac est Ecclesia doctrina ingenti numero factorum te-
minionum confirmata, quorum alii eorum exprimant poten-
tiam, alii vigiliam, alii denique in ope hominibus
ferenda folerunt. Ex pluribus Authoribus.*

*Quin hoc in loco recte repateremus quidquid eorum, quæ de
Angelis diximus in Concionatorum Bibliotheca, S. Grego-
rianum, & do-
cumentum de
Hierarchia, qui occurrit eriam in S. Pauli, aliquid locis & vario
Scripturarum. S. Iagutus Martyr eorum omnes suis nominis
Ecclesias vocat. Eorum bis meminuit S. Irenæus in libris coatra
Hæreticis. S. Clemens Alexandrinus in caput tertium Epis-
tola prima S. Petri, & animadvertis Apofololum hanc no-
minante ordines singulos ex qualibet Hierarchia. S. Atha-
nasius, S. Ambrosius, S. Hieronymus, & S. Augustinus fu-
sus de illis verbis fecerunt (ut vide se apud Patrem Co-
ton pag. 64.) & apud S. Dionysium, qui creditur esse Arcop-
agia pag. 37. Idem.*

*Deus nos adeo dilexit, ut singulis Angelum dederit nobis Deo ser-
vum, & adhuc incomprehensibili bonitate perfectissimas ga-
cet custodum adhibens. Angelum & immensam
creaturas suas, & caelestes haec mentes creatas ad ipsum con-
tempnandum, eique incelsanter servientiam in Cœlo, ut no-
Dei bonitas
fiantur curam gerant. O immensa Dei bonitas nil minus, illam nobis
concedat. Nobis explicant, quid sibi velit Deus, & quid a no-
bis requirat; & cum illi tacet, & in nos animadverferat
fabiabit gratias suas, neque illis amplius generose largi-
tur; tunc sunt, S. Dionysius inquit, diviti silenti interpretati-
fueri sui! Et, ut egregie S. Bernardus ait, nondum compo-
suti, cum jam miterit ad nos Filium suum, nobis dede-
rit Spiritum sanctum suum, cumque nobis promiserit per-
fidia.*

fruitionem sui; ne quid reliquum esset in Caelo, quod saluti nostris non impenderit, nobis etiam mittat Angelos suos, eisque praecipiat, ut nostri sint dices, atque doctores. Singuli honore, & dilectione illum proferre, quem Deus tibi donavit: Semper tibi prope est ut te deducat, atque custodiat. Ille bona cogitationes immittit; in maximis momentis negotiorum tibi affinit; in temptationibus feci opem, subsidiomque. Avertit a te male plurima, que ingruerent, five anima, five corpori, & bone tibi officia praefare pugat, quo magis illius opem repulit. Quid hunc duci, & patrono non debes? Igitur Angelum tuum venerare, & ubi tentatus fueris, ut pecches, memento praefertus illius; pudeat ne facere coram illo, quod coram homine probro facere non auderes: Illum singulari amore complectere, temet illi quotidie commenda; precare, ut te regat, & invigilat salutem tuam; ut ab omnibus vita hujus malis, potissimum vero a peccato, quod malorum omnium maximum est, prohibeat. *Gobinet in Institutione Adolecentia.*

Quod pratermeritis conligare ad Angelum tuum in omnibus necessitatibus, invocandum, Angelum tuum, in Angelum tuum, fidelis tuus, qui non cessabit in auxiliis tuis. *Angelus tuus, fidelis tuus, qui non cessabit in auxiliis tuis.* Neque pratermeritis conligare ad Angelum tuum in omnibus necessitatibus tuis, dubias vero potissimum in occasionibus; quarum prima est, cum deliberas, & aliquip magi momenti faciendum aggrederis, in quo confidit indiges, & praesidio. Ora Angelum tuum, ut te in hoc negotio deducat, ita ut illud nequam aggrederis, nisi fuerit leendum voluntate Dei, & per Dei quidem gloria, tua vero salute, & nisi tibi adseritur, ut omnia felicitate cedant. Hec ratio validissima est, ut tibi omnia felicitate veriantur. Altera autem occasio est, cum aliqua te invadat tentatio, & in periculo peccandi veriferis. Ubi videris, S. Bernardus ait, magnam quampliam temptationem immovere, vel magnam accedere tribulationem, invoca Custodem tuum, doctorem tuum, illum qui opportune adjutor est in necessitatibus tuis. Hoc remedium praefertissimum est in omnibus temptationibus, iis vero potissimum, que castitatis adverlantur. Angelii virtutem hanc in delictis habent, ejusque patronos exhibent, quia hac efficit homines similes illis, atque imitatores vita eorum prouerbus purae, atque celestis in terram. Unde fit, ut mirum esse non debet, S. Ambrosius inquit, si Angelii protegant animas castas in terris Angelicam vitam ducentes. *Gobinet ibidem.*

Angeli nostri sunt mediatores nostri, atque Internunci apud Deum. Angeli principes ad excelsum, sapientes, atque potentes, sunt Mediatores nostri, atque Internunci apud Deum Majestatem ad procuranda salutis nostra negotia; & ex hoc ipsa praesentia, & ad perpetuam Dei, cui erunt gloriam, summu[m] bonum constituant, hauriente rationes ardentes huius caritatis erga nos, perinde ac si felicitas eorum non esset nisi propter nos, & omnes illorum praerogativa eo tendenter, ut illos aptiores, & propitiores ad nobis opem ferendam efficerent. Primum, quia hic adest, qui hinc amoris ignem succedit, quo flagrant pro hoc obiecto divino, effectus, ut illius ardor resiliat in nos. Cum enim videantur demandare possumus, quam huic Internuncio, & Curatori nostro, cuius tanta est cognitio, fidelitas, zelus, atque potest? Quoties fides inter animam nostram, Deumque perfidum, fractum est? Quis melius utriusque negotia procurare potest Ministro hoc confiditissimo, & utrariumque partem incisissimo? His multe Deum celebriter nostris irritauit; hic nostram cauifatur infirmata; hic representat inimicorum nostrorum laqueos, & insidias, & quidquid divinæ indagationes violentiam innuivere potest, & flectere. *Idem.*

Angelis fatus non efta servare bona, sed illa ponunt in lucro, quoad fieri potest, nihilve intentatum relinquunt, ut quam expectamus hereditatem ampliorem reddant, & locupletiorem, querentes, ubi nostras Deo actiones praefentant, novas referre gratias, & per consensem nostrum effere, ut validiores, graviorebus mereantur; neque enim quidquam illis antequa est, quam aliquid semper adiudicetur bonorum operum, meritorumque nostrorum thesauro. Ah! si illorum curis obsequemur, vigilantes, atque intentionibus, quas in Caelo divitias, quos glorie thesauros, ut loquitur S. Paulus, aliquando posidemus? *Quod dicitur gloria hereditatis eius in Sanctis?* (ad Ephes. 1.) Tunc dicemus, quod junior Tobias dicebat Patri loquens de Angelio, qui illius curam fulcepatur, quoniam illius cognoscere: *Bonum omnium per eum repletum sumus.* Sed quam metuendum est, ne confillis ejusdem minime obtemperantes amittamus omnia? Difficilis quacumque tanta cura ille tibi adquirit, & uno tempori momento, unoque crimen obligari omnem meritorum aevum, quem hic fundus tibi in manibus eis produxit: ideoque agre, & gravata fert a te dignitas thesauro, cuius sequitur est, atque cultus. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Tantum abest, quod sublimis sit Mentes se humiliari arbitrarentur illis officiis, quae nobis praefant, ut gloriolissimum potest obsequi imperii Dei, & amplissimum fibi manus, demandatum gloriatur, se de devotevem, ut ita dicam, omnibus corum necessitatibus, quorum Summus rerum Moderator curam illis demandavit. Vident hujus ipsius caritatis longitudinem, considerantes, le ab eterno eadem inflammatos fuisse, & primum cordis fuit motum fuisse, illos affectare velles propria felicitati; & hoc intuitu perennare cuperent zelum suum, siuamque Ministerium. Quapropter ab ipso primo vite nostra momento initium faciunt, atque indefecto labore producunt ad extreum usque vitam nostram Spiritum, si plurius feculis, totaque extenuante viventem in terris nunquam cessantem sicut in nos pra se ferre Caritatem; illam quippe secundum longitudinem divina metuntur. Evidet denique latitudinem, atque extensionem, nullis circumscriptionem terminis vident, quia nihil ille ad salutem nostram pratermissit, & arbitratus est, omnes labores, omnesque passiones suas, vitam, & sanguinem recte impensis suis percausa huc; & huc divina caritatis immensitas tribuit tantam extensionem caritatis erga nos horum beatorum Spirituum;

Statim ac aliquis in lucem prodit suum curriculum integrum, in ipso primo aditu inventus, quod olim Junior Tobias, qui longum iter suscipere meditabatur: *Inventus juvenem fratrem praeclaram, & quasi parvum ad ambulandum.* Natus est, Sacer texus inquit, Angelum sub imagine adolescentem ad iter ingrediens praecepsit; incepit, & alter dum ducem sequitur; sed heu? Itane ipsi nos, ut ille, fidelem hunc ducem sequimur? Nobis hac iter ingredendum indigat, nos alio tendimus. Quoties cum in latra perrigit, ac lupanaria, quoties cum pravos fodas festari, ac cœs ruis in temet perdendi occasione;

quo-

pe fecus oram abyssi obdormimus, & si paullisper procedimus, jam de nobis actum est, & tunc a sopore excutimus per Angelum, non fecus ac Petrus in carcere positus: *furgo velocius.* Adolescentes, qui ingressus es in hoc commercium, & pericolosam hanc necessitudinem Angelus vigilar, dum iteris adhuc in summa negligencia, atque in integra salutem tua oblivia. Illa tibi in ariaculam clamat: *furge velocius.* Expergiscere; ex hac egredere domum; frange vincula, quibus arte teneris: fuge ocyus malum, ex quo non nisi per celarem fugam tibimet propriece vales. Modo nos interiori praefecta moner qui unde proficiatur ignoramus, & quid tibi velit, nos latet. Verum si nosmet contulimus in eum locum, quo confluimus; si interficiemus illi societati, cuius nos interesse decreveramus, de nobis iam rect adsum: *Nescimus, quinam hanc deflexerit & capite nostro tamam calamitatem: Sed illam a nobis averto! Cito illi Efidelis, qui nos in omnibus viis nostris custodit; In omnibus viis tuis.* *Idem.*

Saintus Bernardus ait, Angelii nostri custodiam tria nobis inspirare debere: reverentiam, amorem, confidentiam. Reverentiam propera praefertam, amorem, vel devotionem propera benevolentiam; confidentiam propera curam, quam nobis gerit; Igitur Angelum tuum reverere, & cum tentatis fueris ut pecches, memento praefertus illius; pudeat te facere coram illo, quod coram viro bono facere non audebas. Illum singulari amore praefere, temet in singulos dies illi commendas; illum etiam, atque etiam precare, ut tibi consulat, ut a te omnia vita hujus avertat mala; peccatum vero praefertus, quod malum est malorum. Memento ad illum conigure in necessitatibus tuis, praepice vero duplicitate in occasione præ ceteris. Prima est cum delibera & cito supra. *Gobinet pagina 43. paulo post principium.*

DE RELIQUIIS SANCTORUM, EARUMQUE CULTU. MONITUM.

Ure Propheta Regius affirmat, Deum esse mirabilem in Sanctis suis; nihil enim aptius est ad ciendam admirationem nostrum ea circa, quam divina fibi sunt Providentia, ut Sancti sui cum in Caelo, tum in terris colantur. Admirabilis est cum glorificat animas eorum in Caelo, & erit admirabilis, cum de sepulcro educat corpora eorum per gloriosam Resurrectionem, & reformabit illa secundum prototypum Salvatoris. Cum venient glorificari in Sanctis suis, & admirabilis fieri in iis, qui cedererunt. (2. Thess. 2.) Verum aucto dicere non minus nostris mereri admirationes, cum per Ecclesias sua curas effici, in colanis pretias horas eorumdem corporum reliquias, quas in ipso etiam tunulio gloriarios efficit propter pietatem confituentem populum ad colendos colendos cineres, & ossa, quae in aris colliguntur, eorumque sacrum Translationis diem celebrari solemni cum pompa, & apparatu, eisque debitum deferuntur in presentem honorem, quod Sancti ipsi, dum uiuerent, Deo praeservaverunt.

Nimis procul a proprio mihi argumento discederem, sic hoc in loco probare vellent culture hisce reliquiis debitum; modum, quo illis reddi permittit Ecclesia. Hoc sati prolixus apud Controversiarum Scriptores inventum discessum: mihi dicere satis est, hanc vetustissimam & consuetudinem infinitis comprobant exemplis, & ab antiquissimi Patribus confirmatam: quoniam nonnumquam abusus obseruerint, cuiusmodi fuit adulterinus pro veris supponere, & eorum sacrilegam negotiationem instituere, quod Apostoli Christiani nonnumquam fecerit; quod ipsum Hereticis anjam prebius generatam contra Reliquiarum cultum insurgenter. Ecclesia illas tantum coli jubet, quas circa omnem dubitatem veras agnoscit; quas bac in re cautiones adhibeat, & in his collectaneis cauſas, & modum illas colendi, videbimus.

DE RELIQUIIS SANCTORUM, EARUMQUE CULTU.

*HOC intercedunt discrimit inter obsequia, quae terreis Principibus adhabetur, & quae superemo Caelorum Domino praefantur; quod si primi illi agnoscunt eam, quam illis praefantur servitutem, donec vivimus, & quid difficit, ut hanc utiliter effe possumus, raro accidit, ut sensus illi post mortem permaneant; vel si quem defuerint honorem memoria nominis nostri in exequiarum nostrarum pompa; hic homos paucis diebus perfeverat, quibus elapsis tumulus idem, qui legit corpus nostrum, obruit etiam gloriam nostram oblivione, eternaque silentio. Sed Deus non solum cultus, qui amici suis honorem adhibet, illis videlicet, qui fervent ipi, atternam illis in Caelis gloriam tribuendo; sed vult etiam, ut hac gloria post mortem eorum in terris late refuleat, & cum Mundii Optimates in obliuione delitescant, & nemo eorum sepulcrum locum inquirunt, & ubi eorum ossa quietant, sciscitatur: amici Dei & contra, postquam saepe latuerunt in Mundo, & nonnumquam contempti fuerunt, exfules, & xagiti, non solum in Caelo coluntur, & invocant, sed etiam eorum ciores, & ossa super terram fiant objectum venerationis populorum, ac thesauros Urbium atque Nationum: Quoniam Propheta Regius dixit, *Nimirum honorati sunt amici tui Dei: nimirum confortatus est principatus eorum.* (Psal. 138.) Hec autem*

*Duis Samson post mortem resurrexit, & cum amicos suis in premium gloria Mundi contempnit; vel glorie, quam in hac vita illi procuraverunt. Ita enim Deus ille teftatus est per os Prophetae sui: *Quoniam glorificavit me, glorificabo eum.* E fane felicitas, quam illis preparat in Caelo, gloria dicitur: & dum inimici ejus, qui leges ipsius contineant, aeternam erit objectum opprobrii, quemadmodum illis ministratur; isti in aeternum glorificabuntur. Illud vero mirabilis est, & causa ceremonia hujus diei haec est, quod praeter gloriam, qui frumentorum eorum anima beatitatem in Caelo, & eam, quam reverent corporibus eorum post resurrectionem; perinde ac terminis illi, quem Sapientia Providentia disponit, nimis procul abhesit; nunc etiam aliam procurat gloriam accidentalem nonnullis amicorum suorum, ea cura, quam gerit efficiens, ut in honore habeantur ipsi etiam ciores, eorumque Reliquiae, tamquam sacra pignora, quas alii fecerint per cultum, & venerationem populorum, ut innotescat, quid illi fuerint, & quid aliquando futuri sint, & quod*